

Den anden årsag er perspektivet ved et medlemskab af EU. Vi har som folkevalgte i alle de europæiske lande været med til at vedtage masser af resolutioner, der fordømte anvendelse af tortur i Tyrkiet, fordømte undertrykkelse af mindretalsrettigheder, fordømte kvindediskrimination.

Men hvad er det, der egentlig har flyttet noget? Er det de resolutioner? De har desværre ikke flyttet ret meget. Det, der virkelig har flyttet noget, er perspektivet om medlemskab af EU. Vi mener, og vi ønsker, at Tyrkiet skal være medlem af EU. EU har forpligtet sig til en forhandlingsproces, og vi mener, det er vigtigt, at EU lægger alle kræfter i, for at det bliver en vellykket og konstruktiv forhandlingsproces, der ender med, at Tyrkiet bliver medlem af EU.

Hvorfor? Ja, i virkeligheden af de samme grunde, som gjorde, at andre i sin tid skabte EU. Fordi man så nødvendigheden af at knytte landene tættere sammen for at skabe fred og stabilitet, for at undgå blodige krige. EU er jo skabt i efterdønningerne af en af de to helt store destruktive krige, der gennemrystede det europæiske kontinent i det 20. århundrede.

Vi mener, at Tyrkiet som medlem er en fredsskabende faktor. Vi ønsker også Tyrkiet med af hensyn til demokratiet, for at få et demokratisk Tyrkiet, og der mener vi, at medlemskab er det perspektiv, der er en meget vigtig brik i at få fremmet demokratiet.

KL 15.20

Så mener vi også, at når denne proces forhåbentlig lykkes, så vil vi få et Tyrkiet, som fremstår som et totalt dementi af det, nogle ønsker gennem begreber som kamp mellem civilisationer.

Kan et muslimsk domineret land være demokratisk? Ja, naturligvis. Det vil være et flot manifest at have et sådant land som medlem af EU, og det vil være, som jeg sagde, et dementi af dem, der taler for og bliver ved med at gentage »a clash of civilizations«, modsætningen mellem civilisationer.

Er det ikke for stor en opgave? Det er en stor opgave, men der, hvor opgaven især er stor, er faktisk i Tyrkiet. Det er Tyrkiet, der skal gennem hele processen med at ændre sine retsreformer, og noget er sket, ganske meget er faktisk sket med i praksis at sikre, at pressefriheden er der, at yttringsfriheden er der, at forsamlingsfriheden er der, at sikre, at man har retsreformer, der i praksis og naturligvis ikke kun på papiret sikrer, at man har demokratiske rettigheder, alt det,

som vi betragter som fuldstændig fundamentalt i et demokratisk samfund.

Er der ikke noget at frygte? Min største frygt er, hvis det her ender med, at Tyrkiet ikke bliver medlem af EU. Hvad så med alle de tyrkiske medborgere, som kunne tænkes at ville tage til Europa for at arbejde i Europa? Når vi kommer frem til det tidspunkt, hvor vi forhåbentlig skal stå her i Folketinget og sige ja til, at Tyrkiet bliver medlem, så vil vi formentlig også stå i den situation, at vi har brug for øget indvandring i Danmark. Det er i dag nærmest et fyord at tale om. Vi taler om det aldrende samfund, vi taler om velfærdsreformer, vi taler om behovet for, at der kommer flere ud på arbejdsmarkedet. Vener, se det i øjnene, en del af de mennesker vil komme fra andre lande, herunder fra Tyrkiet, og det er godt, for bånd mellem mennesker skaber en fredeligere verden.

Så til det forslag til vedtagelse, der er fremsat. Vi vil stemme ja til det. Men vi har ikke ønsket at være medforslagsstillere på det. Det skyldes, at vi synes, det har fået en skæv vægtning. Vi synes, at der står stram, stram, stram for mange gange. Det står faktisk tre gange. Ja, det er en stram proces. Det er en meget vigtig proces, men vi mener, at det er vigtigt, når man formulerer en tekst – i hvert tilfælde hvis man siger, at man vil være med til at formulere et forslag til vedtagelse – at man så også sender de positive signaler, som ligger i at arbejde konstruktivt for, at Tyrkiet rent faktisk ender med at blive medlem af EU.

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg vil godt kvittere for ordførerens indlæg. Der er altså ikke nogen større inspiration end at høre en socialist tale. Sjældent føler man sig så bekræftet i, at man er påkrævet her i Folketinget.

Når nu fru Anne Grete Holmsgaard taler om, at tyrkerne gerne vil demokrati, at Erdogan gerne vil demokrati, så vil jeg bare gerne høre, om ordføreren måske vil forholde sig til, hvad Erdogan har udtalt til New York Times den 31. oktober 2002, sektion A 3, hvor han siger, citat: You cannot be secular and a Muslim at the same time. Citat slut.

Jeg mener, det er jo trods alt ret klar tale. Det hører så lige med til historien, at Erdogan jo ikke bare er premierminister for Tyrkiet, men også er tidligere medlem af Refah Partisi, som fik sit program kendt i strid med menneskerettighederne ved Menneskerettighedsdomstolen. Det